

Sverige, en synarkistisk modell

Branting och Wallenberg. Den "demokratiska" parlamentarismen var med andra ord en uppgörelse inom eliten om hur maktordningen skulle utformas. Genom bluffen med parlamentarismen eliminerades alla tankar på en verklig konstitution. Bluffen bestod i att folkets representanter gavs kontroll över den lagstiftande makten men inte hela kontrollen över den exekutiva och den dömande makten.

Under 1920-talet utformades en specialdomstol, den s.k. Arbetsdomstolen, som instiftades 1928 sammansatt av arbetsmarknadens parter, d.v.s. arbetsgivarnas SAF och löntagarnas LO. Domstolens beslut kan ej överklagas, maktens godtycke. Det är en svensk juridisk variation på Mussolinis leggi fascistissime 1927. Den mjuka formen av svensk korporativism kröntes ett årtionde senare, 1938, med Saltsjöbadsavtalet vars ideologiska överbyggnad benämndes saltsjöbadsandan. Modellen kompletterades efter kriget med ytterligare en specialdomstol, den partssammansatta hyresnämnden. Den som inte tillhör någon av de i dessa domstolar representerade parterna hamnar utanför systemet, d.v.s. arbetslösa, ej fackanslutna, småföretagare och oorganiserade hyresgäster. Dessa kategorier blir i praktiken rättslösa, vilket skiljer en korporativ stat från en rättsstat.

Centralt för den svenska arbetsmarknadsmodellen under större delen av 1900-talet är en välorganiserad fackföreningsrörelse kontrollerad av en statsbärande socialdemokrati, d.v.s. arbetarrörelsens s.k. två ben, LO och SAP. Sedan 1950-talet har den i ökad utsträckning finansierats med skattemedel med syftet att säkerställa en partikader, de facto en nomenklatura vars funktion blir att verkställa den synarkistiska statsviljan.

Det började med kung Gustav V som etablerade ett "förtroende" med den uppåttstigande socialdemokratins ledare under 1910-talet, vilket kröntes då han 1920 utsåg sin gamle skolkamrat "republikanen" Hjalmar Branting till statsminister. Efter Brantings död etablerades samma förtroliga samarbete med Per Albin Hansson 1925-46 och med Tage Erlander fram till kungens död 1950.

Med på den resan fram till sin död 1943 fanns den allestädes närvarande häradsövdingen. Den personliga kopplingen till både Branting och Hansson samt det faktum att SEB skötte kungafamilijs personliga ekonomi och hade direkt tillgång till riksmarskalksämbebetets utövare gav häradsövdingen en strategisk position i den maktprocess som resulterade i den svenska modell som grundlades under 1920-talet. Han blev barmorskan som frambar det system vars ordning gällt sedan början av 1930-talet.

Det som kulturellt bidrog mest till tolereringen av nazismen var två aspekter av den synarkistiska elitens långsiktiga strategi: dels att "makt är rätt", dels dess strävan sedan slutet av 1800-talet att underminera den klassiska humanismen och kristna människosynen. Den mer spektakulära attacken mot utvecklingsoptimismen som rädde vid slutet av 1800-talet levererades av bl.a. Nietzsche och Strindberg med minst sagt grovhuggna murbräckor av kulturpessimism. En mer försåtlig attack kom från den socialvetenskapliga universitetsutbildningen och forskningen. Den fick en allt större betydelse för den politiska utvecklingen. En socialvetenskap baserad på logisk positivism framstod som "objektiv" och bedrägligt värderingsfri. Vilket bidrog till att den vann politisk terräng.

En institution som bidrog aktivt till att socialvetenskapen som ideologi fick ett påtagligt inflytande i den politiska debat-

Synarkisträffar i Berlin.

T.v. prins Gustaf Adolf, Hermann Göring och kung Gustav V 1939.

Nedan Adolf Hitler, prins Gustaf Adolf och prinsessan Sibylla 1936.

ten var Fabiansällskapet, som bildades 1882 i London.

Två centrala personer för Fabiansällskapet var makarna Beatrice och Sidney Webb. De grundade 1895 London School of Economics. En som tidigt ingick i kretsarna runt makarna Webb var Knut Wicksell, en av Sveriges mest kända ekonomer i början av 1900-talet. Hans ränteteorier har haft betydelse för nobelpristagare i ekonomi ända in på 1980-talet. Under sin levnad var Wicksell känd för en bredare allmänhet som en militant nymalthusiansk agitator som menade att den brukbara jorden var en ändlig resurs och att fattigdomen bara var en logisk följd av att en ökande befolkning åt upp överskottet. Wicksell argumenterade för att Sverige var överbefolkat! Alltså samma argument och felsyn som dagens miljörelse torgför med sitt oändliga prat om ändliga resurser.

Från 1920-talet och framåt hade makarna Alva och Gunnar Myrdal etablerat sig som en motsvarighet till makarna Webb i Fabiansällskapets anda. De blev ledande socialvetenskapliga ikoner inom den skandinaviska socialdemokratien och kom efter andra världskriget att få en internationell betydelse.

De socialvetenskapliga argumenten som såväl makarna Webb som makarna Myrdal producerade var främst ämnade för den massbaserade vänsterns ideologer och ledare. Argumenten förpackades i en moral vars innehåll var ett nihilistiskt budskap. En slags pseudovetenskaplig normlöshet blev det vapen som användes i undermineringen av den traditionella kärnfamiljens roll och den kristna kulturens universella människosyn.

Det varen attack på den kristna civilisationen där både kommunister, socialister och fascister under 1920- och 1930-talen uttryckte en likartad kulturpessimistisk brutalism, där folkhemsbegreppet skär som en gemensam nämnare rakt över alla politiska schatteringar.

Folkhemmets mörka botten

Den förste att använda folkhemsbegreppet var högerpolitikern och statsvetaren Rudolf Kjellén. Redan 1912 kom hans tankegångar om det lyckliga folkhemmet. Det handlade om att skapa en syntes av nationalism och socialism, m.a.o. national-socialism. Han hoppades på ett SAP som utvecklades från klassparti till nationalistisk rörelse. Han såg den allmänna rösträtten som en övergång till en korporativ beslotsordning, det system som rädde i Mussolinis Italien under två årtionden.

Framväxten av nationalsocialismen och fascismen efter första världskriget följde liknande tankemönster som Kjelléns folkhemsagitator men även Per Albin Hanssons. Skillnaden skulle vara att

den svenska socialdemokratiska varianten "räddades" till demokratin.

1909 grundades i Sverige ett s.k. Rasbiologiskt sällskap med stöd från hela det politiska etablissemangen. Följdriktigt grundades 1922 världens första statliga Rasbiologiska institut vid Uppsala universitet. Det stöddes från höger till vänster av en enhälligt riksdag med Hjalmar Branting i spetsen. Branting skrev själv under motionen som låg till grund för institutets tillblivelse.

Institutet drev från sin start en så framgångsrik agitation för rashygiopolitiken att de svenska steriliseringslagarna från 1934 specialstuderades av nazisterna. Flera av institutets skrifter cirkulerade i översättning bland "experterna" i Nazityskland. Ordförande för institutet 1929-47 var den f.d. statsministern Hjalmar Hammarskjöld, fadern till Dag som skulle bli

Wallenbergsfären

Andel av det totala antalet anställda inom industrin som arbetat inom Wallenbergsfärens företag:

år	antal anställda	andel
1924	22 000	4 %
1944	78 000	11 %
1969	181 000	23 %
1980-talet	≤500 000	≤50 %

FN-chef under 1950-talet, det årtionde då FN:s stora fråga blev den s.k. befolkningsexplosionen. Det var årtiondet då rasbiologer och svenska rashygienförespråkare hittade en ny nisch kallad familjeplanering och födelsekontroll i u-länder.

Tage Erlander beordrade 1942 som statssekreterare i socialdepartementet "en inventering av de tattare och zigenare som finns i riket". Syftet med registreringen var att se till att detta "främmande folkelement" inte förenades med "det svenska".

Folkhemsbegreppet blev ett viktigt ideologiskt instrument i Per Albin Hanssons och socialdemokratins valpropaganda i 1928 års val och framåt. Kreugerskandalen spelade SAP i händerna och partiet vann inte oväntat valet 1932. Segervalet 1932 var början på en period som nu är inne på sitt åttonde årtionde av orubbad socialdemokratisk hegemoni, ett slags världsrekord i enpartistat. T.o.m. de borgerliga regeringarna har styrt i socialdemokratisk anda.

Nytt namn för folkmord

Samtidigt som den hägerströmska rättspositivismen legitimerade folkhemsrasismen fortsatte makarna Gunnar och Alva Myrdal och deras lärjungar att med sin socialingenjörstopi attackera familjen som institution. I den utopin var det "det goda samhället" som skulle ta allt större ansvar

för barnens uppfostran.

I nobelföreläsningen som Gunnar Myrdal höll våren 1975 framgick med all tydlighet vilken folkmordsideolog han var och vilken brutal människosyn han stod för. I den föreläsningen presenterade han den ekonomiska triagepolitik som skulle föras mot vad han kallade den fjärde världen, d.v.s. de delar av den s.k. tredje världen som inte kunde räddas och därför borde lämnas till sin egen undergång och dö.

Myrdals utspel skall ses i perspektivet av dokumentet NSSM-200,* som skrevs 1974 för USA:s nationella säkerhetsråd under överinseende av dess dåvarande chef Henry Kissinger.

Myrdal fyller här den funktion som varit Socialistinternationalens uppgift: att under en demokratisk smet genomföra synarkismens överstatliga FN-politik via sådana till FN-systemet anknutna institutioner som Världsbanken och IMF. Den politiken har de senaste tre årtiondena varit att administrera ett permanent folkmord.

Detta hade inte kunnat genomföras utan en kylslagen kader av "icke-auktoritära" teknokrater som Socialistinternationalen levererat under FN:s hela existens ända från starten med de två första skandinaviska generalsekreterarna Tryggve Lie och Dag Hammarskjöld.

Efterkrigstiden: Från fascism till världsregering

Strax före andra världskrigets slut, i april 1945, dog USA:s president Franklin D. Roosevelt. Många av hans idéer för efterkrigstiden dog med honom, t.ex. att alla kolonialimperier skulle avskaffas och att de av bl.a. britten, fransmännen och Japan koloniserade nationerna skulle få sin politiska och ekonomiska frihet, så fort hotet från nazism och fascism var eliminerat.

Roosevelts efterträdare Harry Truman var tyvärr ett verktyg för Churchill och de anglo-amerikanska finanskreterna som hatade Roosevelt och allt han stod för. I augusti 1945 fölldes två atombomber över ett Japan som redan var på väg att kapitulera. Det fanns inget militärt motiv för bombfällningen, men däremot ett politiskt. En ny epok, en världsregeringsepok, skulle inledas. Bertrand Russell ville att atombombterror skulle användas för att tvinga nationer till underkastelse under en världsregering. Russell, som på 1970-talet i Sverige hyllades som en "fredsaktivist", agiterade för att USA skulle atombomba Ryssland direkt efter kriget.

Med Churchills "järnridå"-tal i mars 1946 började det kalla kriget. Gamla nazister och fascister rentvades och rekryterades av anglo-amerikanska underrättelseorgan för att bekämpa den "röda faran". Hemliga nätverk som "rättgången" och "Stay behind" (Gladio) byggdes upp i alla västländer och arbetade under direkt kontroll av CIA, brittiska MI-6 och Nato. Fredin dokumenterar hur Sverige var inddraget i denna operation, och hur Olof Palme började sin politiska och underrät-

* Budskapet i NSSM-200 var att befolknings-tillväxten i u-länderna var ett strategiskt och ekonomiskt hot mot USA och Europa, eftersom den skulle tvinga fram teknisk utveckling i u-länderna. Det skulle leda till att människorna där skulle förbruka de begränsade naturresurserna som USA och Europa behövde. NSSM-200 föreslog befolkningsminskning med alla möjliga metoder. Några årtionden tidigare hade Bertrand Russell framhållit att svält, epidemier och krig är de mest effektiva medlen för att minska befolkningen. Och det är vad vi har sett i Afrika sedan början av 1970-talet.